

Свети Антонъ — изнамървача на клещитѣ.

Народно предание

Свети Атанасъ и свети Антонъ били желѣзари: Свети Атанасъ — майсторъ, а свети Антонъ — калфа. По онова време този занаятъ билъ мъженъ, защото желѣзаритѣ не сж имали такива инструменти, каквито иматъ днесъ. Не сж имали даже най-нужното — клещи, съ които да хващатъ нагорещенитѣ желѣза.

Единъ слънчевъ януарски день, като отивалъ на работа, свети Антонъ видѣлъ кученцето си безгрижно да се припича на слънце, съ кръстосани крачка. Той се спрѣлъ, погледналъ го и посегналъ да го помилва. Но изведнажъ лицето му просияло отъ радостъ, той оставилъ кученцето и забързалъ за работилницата.

Когато стигналъ, още отъ вратата извикалъ:

— Майсторе! Майсторе! — измислихъ съ какво да хващаме нажеженитѣ желѣза! Нѣма вече да сигоримъ ржцетѣ.

— Що думашъ, сине! — възкликналъ очуденъ майсторътъ.

— Измислихъ! Измислихъ! — продължавалъ да вика свети Антонъ. — Ето: ще вземемъ две желѣза, ще ги кръстосаме, като крачката на кученцето и ще направимъ клещи, съ които ще хващаме нагорещенитѣ желѣза.

И той разказалъ за кученцето и за крачката му.

Зарадвалъ се свети Атанасъ.

— Хвала ти Антоне! — казалъ той. — Надмина ти майстора си. . . За да се запомни това и въ знакъ на моята благодарностъ, азъ завещавамъ: твоя день да се празнува преди моя. . .

Така и станало.

А по-късно, майсторитѣ желѣзари, за да отдадатъ почитъ на своя пръвъ майсторъ — свети Атанасъ — избрали неговия день за патроненъ празникъ на всички желѣзари.

М. Мичева.